

као основно правило према изведеном. Та уставна процедура за доношење устава је сложенија и тежа од оне по којој се доносе остали акти. Устав у овом формалноправном смислу је различит од других аката и по томе ко га доноси. Њега не може да донесе било која институција, организација и сл. већ само највиши државни орган (уставотворац) јер је то акт државе. Устав се подједнако одређује и по својој садржини и форми, има и једно и друго својство, мада је формално-правни појам устава ближи класичном правном схватању правних аката. У овом формалном смислу устав је највиши правни акт који се налази у једном свечано прокламованом документу донетом од посебног органа и по посебном поступку и у коме су садржана начела о најважнијим државним органима, њиховој организацији и основним правима грађана.

3. ОДНОС УСТАВА У ФОРМАЛНОМ И УСТАВА У МАТЕРИЈАЛНОМ СМISЛУ

За сваки устав је важно питање његове материје, али и форме, облика у коме је изражен. У принципу, нема устава који има само једно или друго својство јер форма и садржина свуда стоје у корелацији. То значи да се устав у формалном и устав у материјалном смислу подударају, да су једно исто. Иако би требало да буде тако има случајева, дешава се да се та два појма не подударају. Као што је познато, устав у материјалном смислу је током своје еволуције прешао пут од уставних обичаја преко разних писаних аката, докумената и повеља до самог формалног устава. На том путу његова садржина се мењала тако да никад није могла да се поклопи и са уставом у формалном смислу. Чак и под претпоставком да је у једном тренутку могуће у писаном и формалном уставу обухватити целокупну садржину устава у материјалном смислу (што је немогуће), врло брзо би услед развоја друштва дошло до раскорака између устава у формалном смислу као писаног документа и стварног, живог устава у материјалном смислу. Ово непоклапање устава у формалном и материјалном смислу је последица саме ширине и непрецизности садржине устава, његове материје, разноврсности и променљивости извора уставног права и сл.

Постоји и гледиште да ова два појма не само да се увек не поклапају, него и да се никад не поклапају. То је гледиште Р. Лукића, доајена наше